

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Ohlédnutí za ročníkem 2018

ČESKÝ PALCÁT

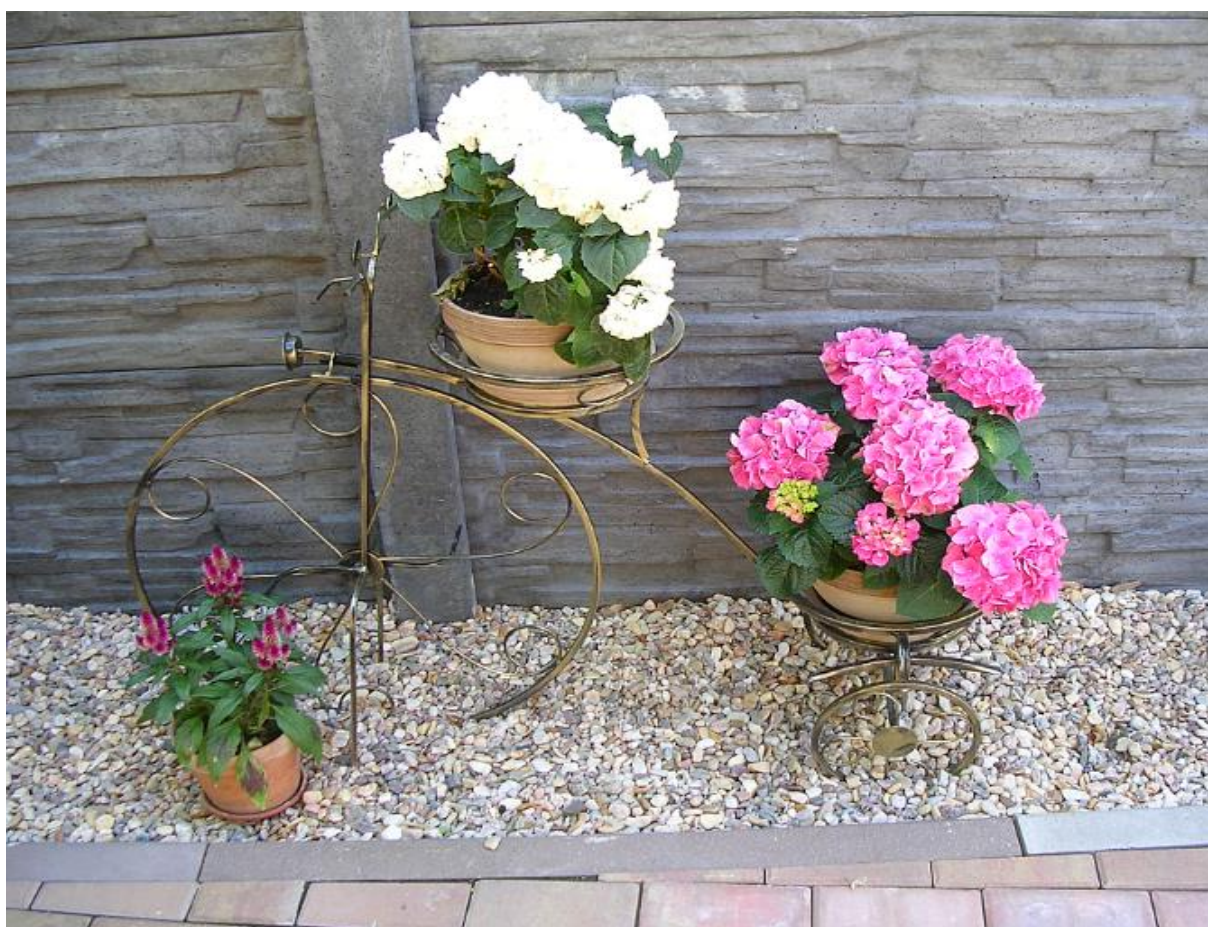
28. 7. – 4. 8. 2017

očima tandemu Kája & Jája

Reportáž psaná na bicyklu o XXXV. Ebicyklu

*Nahoře je náš dvouoř jak ho vidíme a dole jak
ho cítíme v našich srdcích, když zavřeme oči...*

Sobota 28. 7. 2017

Prolog (domovská depa – Pardubice)

Ebicyklóni Vladimír Homola a Daniela Plšková letos vymysleli nultou etapu, která kopírovala trasu z roku 1993. Tehdy se vyjíždělo z Medlova a cíl byl v Pardubicích. Bylo to z kopce, cesta odsýpala a Vladimírovi se to tenkrát moc líbilo. Konec konců také díky této krásné vzpomínce prý zůstal Ebicyklu věrný dodnes. Letos tedy vyrazili prakticky po svých stopách z Nového Města na Moravě do Pardubic, jenže za Kadovem, v místě s příznačným názvem Blatiny je chytl déšť, průtrž mračen a kroupy. A proč o tom tady vyprávím? Protože právě v tuto chvíli jsem Vladimírovi zatelefonoval, že se chystáme vyrazit do Pardubic z Brna vlakem a jestli se k nám nechce přidat. Právě při tomto telefonátu, během krupobití, se Vladimírovi utopil mobil. Parafrázující písničku z meteorářského folklóru: „... a potom mu i mobil dokonal, to byla poslední úroda co žal...“. Daniele se prý zase v této době, pod dopady velkých kapek a krup na dotykový displej, zběsile přepínala navigace, ale protože procesor výpočetně náročnou chvíli zvládl a navigace Garmin se ukázala skutečně vodotěsná, nakonec na rozdíl od mobilu přežila...

A tak, zatímco se nad Žďárskými vrchy čerti ženili, my jsme vyrazili v úplné pohodě s Kájou a Majkou Strašilovými a jejich Terezkou, krásnou malou strašilkou - novou Ebicyklistkou z Brna do Pardubic. Vlak vyjížděl v 15:38 hodin.

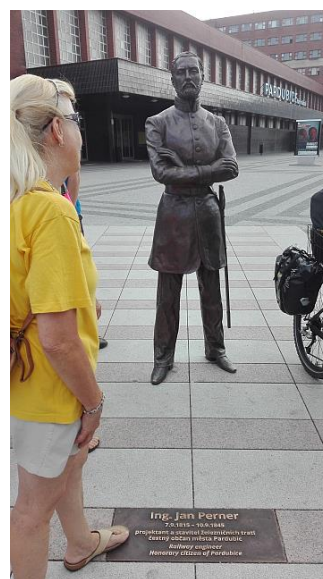

Brno se s námi při odjezdu na EBI loučilo překrásným exemplářem oblaku Cumulus Congestus. Zaprší, či nezaprší, to je to oč tu běží...

Ve vlaku jsem zjistil, že jsem doma zapomněl kompletně všechny mapy. Máme sice sebou GPS-ku, ale podle mne není nad grafitovou paměť. Ta satelitní navigace a elektronika je myslím dobrý sluha, ale zlý pán. Etapy jsou sice letos plánované relativně krátké, ale bez map by se mohly prodloužit. Zkusíme zítra nějaké sehnat.

Srdečné uvítání v metropoli perníku.

Jan Perner, železniční inženýr, který zavedl do Pardubic železnici. Kdyby žil dnes, určitě by si dobře popovídal s naším Iljou Šínem.

V Pardubicích jsme se sjeli všichni Ebicyklisté dohromady a bylo to krásné. Společně jsme nejprve vyrazili do kopule hvězdárny barona Krause, kde jsme si prohlédli sluneční fotosféru, která byla úplně beze skvrn. Vedoucí hvězdárny, pan Petr Komárek, nám vedle hlavního dalekohledu - Cassegrainu o průměru 450 mm, kompletně včetně montáže z produkce pana Jiřího Drbohlava a popsal také různé aktivity zdejší hvězdárny.

Hvězdárna barona Artura Krause v Pardubicích.

Petr Komárek pod baterií telescopů.

Baron Kraus si svůj telescope zaslouží.

Astrochtivých Ebounů v kopuli postupně přibývalo.

Hle Slunce, čistě, jak okvětní lístky lilie.

Pan Komárek je veliký nadšenec. Bez toho se tato práce dělat nedá.

Všude dobře, pod telescopem nejlépe.

Nakonec jsme povečeřeli v restaurantu U Iva a ve 21:30 hodin byl uspořádán první letošní briefing. Jelikož se Sir Zdeněk Štorek zdržel v restaurantu, ujal se výjimečně dirigování pokřiku Ilja Šín a s časopisem „Šalina“ v ruce to zvládl úplně perfektně. Potom jsme spolu debatovali o některých chybách a nepřesnostech v jedné knížce o Sluneční soustavě, které Ilja objevil a které potřeboval prokonzultovat s naším hejtmanem Jurou Grygarem. Ilja by si mohl otevřít kancelář pro uvádění astronomických publikací na pravou míru. Obláček kouře, vznášející se nad rozpáleným povrchem Slunce, by nakonec bylo to jediné, s čím

Tencí, tlustí, velcí, malí, prostě Ebicyklí zahájení!

by se dalo souhlasit, ale zrovna to v oné publikaci uvedeno nebylo. Ilja nás také všechny informoval, že sjednal návštěvu druhé elektrárny v Hradci Králové a navrhl variantu mimo itinerář, že kdo chce, může se s ním do ní zajet podívat. Pamatuji si, že když jsme před časem navštívili elektrárnu Hučák, jejíž návštěvu Ilja také sjednal, byla to hodně zajímavá zkušenost. Od Ilji rovněž pochází výrok dnešního dne, který se mi moc líbil. Říkal, že se narodil přesně 18 dní po startu sondy Voyager 1 ☺! Díky takovýmto různým nečekaným souvislostem a postřehům se však občas vynoří zajímavosti, kterých si nikdo jiný nevšimne. Například že letos v červenci uplynulo přesně 150 let a 75 let od narození dvou velkých dam světové astronomie (viz <http://www.hvezdarnapv.cz/cervenec-2018---vyroci-narozeni-dvou-velkych-dam-a>).

A potom už na nás čekali nejlepší přátelé člověka. Má to čtyři nohy a začíná to na „P“ – co to je? Samozřejmě postel!

Dobrou noc!

Vstupní schodiště připomínalo aulu.

Zítra pojedete do kopce. Jestli i proti větru, to se ještě uvidí...

Navazujíc na husitské tradice však nebudeme plnit plošně, nýbrž prostorově! Jídlo si nebudeme jen prohlížet na obrázcích, ale zbaštíme na co ve 3D prostoru přijdeme!

První etapa; neděle 29. 7. 2018

Stoupáš výš a výš, to je to co máš nejraději. Byt zas k nebi blíž...pradávná touha víra i beznaděj...

(Pardubice – Deštné v Orlických horách - Vesmír)

(délka 88,66 km; max. rychlost 52,9 km/h; průměr 14,3 km/h)

Vstáváme brzy, brzičko, už kousek po šesté, abychom stihli ranní mši. I když normálně na nedělní mše nechodíme, nyní jsme se rozhodli udělat výjimku a vyrazit už za ranního kuropění do kostela sv. Bartoloměje, kde od sedmi hodin bude kázat náš Vatikán Pavol Gábor. Včera večer jsem na briefingu postřehl, že jeho přednáška bude trvat tři čtvrtě hodiny, ale asi jsem to pochopil špatně, protože tři čtvrtě hodiny trvala celá mše a jeho kázání jen nějakých sedm, nebo osm minut. Ale i tak to bylo pěkné a zajímavé. Vatikán povídal o zázracích a znameních, se kterými se můžeme v životě setkat a o jejich vztahu k vědě. Zajímavý byl příběh o chlebu, který nechal Kristus rozdělit mezi lidi, přičemž drobků zbylo nakonec víc, než bylo původních krajíců! Myslel jsem, že takhle drobit uměli pouze naše dítky, brebentilka Verunka a Honzíček vláček, když byli ještě malí... Ale vážně, faktem je, že některé vědecké teorie mi připadají také naprosto šílené a neuvěřitelné a vzpomněl jsem si na Haškova Švejka, kde bláznivý profesor tvrdí, že uvnitř Země je ještě jedna větší planeta! A vědecky debatovat o tomto fenoménu lze opravdu dlouho a z určitého úhlu pohledu to není úplně nesmysl...

Ranní rozprch od ubytovny.

Kostel sv. Bartoloměje, kde měl náš Vatikán kázání.

O své kázání se podělili náš Vatikán s panem farářem.

Pan farář byl neobyčejně milý člověk a spolu se svými farníky pro nás zorganizoval snídani. Kdyby tak věděl, že navazujeme na husitské tradice... ☺.

To krátké Vatikánovo povídání vidím to jako důvod zúčastnit se alespoň některé z jeho dalších opravdových velkých přednášek. Během letošního ročníku Ebicyklu se chystá uskutečnit celkem tři.

Potom neúspěšně sháníme mapy, je příliš brzy a v obchodácních mají ještě zavřeno. Globalizovaná a konzumní společnost holt v neděli vstává později. Nezbyvá nám, než se odevzdat všanc digitálnímu věku a slepě následovat pokyny naší GPS-ky. Je to škoda, protože i když nás GPS-ka vede zatím dobře, mapy by ukazovaly širší okolí a tak nám toho možná hodně uniká.

Další otočky kol nás zavedly na pardubický Zámek, kam jsme dorazili kolem deváté. Rovněž zde měli ještě zavřeno, nicméně v areálu zámku se promenádovalo větší množství pávů. A jeden z nich ztratil část své parády, jedno obří pero z ocasu. Tak jsme si ho od něj vypůjčili, zapíchli do brašny na našem

tandemu a ukázali mu některé krásy Východních Čech. (Všem jsem tvrdil, že pávovi jeho chloubu moje jájuška přišlápla, ale nebyla to pravda. Ztratil ho zcela dobrovolně.)

Vícepalná děla chránící chloubu Pardubic.

Pardubický zámek

Dárci pavích per mají v oblíbě rovněž velocipédy všelikerého druhu.

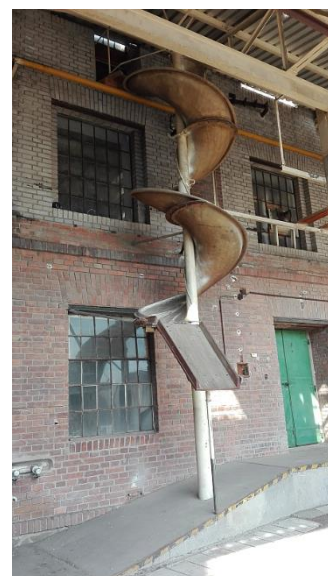
V Pardubicích jsme ještě navštívili Automatické mlýny, jejichž budovu na počátku 20. století navrhl slavný architekt Josef Gočár. Dnes již Automatické mlýny nefungují. V televizi jsem viděl reportáž, ve které říkali, že z nich chce město Pardubice udělat centrum s různými kulturními akcemi, workshopy, výstavami apod. Dnes dopoledne ale mlýny vypadají spíš jako továrna duchů.

Staré město pardubické je moc krásné.

Slavné Automatické mlýny bratří Winternitzů postavené v letech 1909 - 1911.

Gastronomická Ebizajímavost, o které se nám Pavol Gábor při ranní bohoslužbě nezmínil. Jedná se o špičkové pracoviště, kde se lze věnovat praktickému výzkumu nekonečna a spatřit průsečík rovnoběžek na konci vesmíru.

Dále jsme v Pardubicích zajeli k „zámečku“ Larischově vile. Tento objekt má velice zajímavou, i když bohužel i pohnutou historii. Za druhé světové války zde byli v roce 1942 vyraženi obyvatelé obce Ležáky. Mezi tím volal Ilja Šín, že už je v Hradci u elektrárny. Je to prý ale velmi netypické, protože kvůli suchu a malému stavu vody elektrárna nefunguje a tak je tam všude ticho. Představuji si, že byl Ilja, stejně jako policejní patrola v případě Cimrmanova obrazu „Sokolové vyprovázejí Jana Amose do vyhnanství“, přilákán k návštěvě podezřelým tichem.

Larischova vila vypadá hezky, jen nevědět co se tu stalo. Na stěně jsou obrázky dětí z Ležáků...

U Larischovy vily jsme se sjeli s Vladimírem Homolou a Danielou Plískovou a tak jsme pokračovali dál dle itineráře spolu.

Neplánované dobytí kostela ve Vysokém Chvojně. Hle co skrývají pootevřená vrátka do kostelní věže? Vyhliďku a zvon! Další zářez na pažbě mojí Jájušky!

S dalšími Ebouny jsme se potkali v Týništi nad Orlicí, kde na nás počkal také Ilja, který v mezičase dorazil z plenění Hradce. Tou dobou už bylo opravdu veliké horko, tak jsme si zde dali chladiivé pivo z tanku, ale zejména jsme potkali hned dva Chládky, Honzu a Kubu, takže se to horko dalo vydržet. Mimochodem, v Týništi měli také fantastickou zmrzlinu.

Kinorestaurant Dělnický dům s chladiivou zmrzlinou, piviskem a dvěma Chládky.

Zelené tanky.

Kdo však očekává, že zdejší pivo z tanku poteče z tankového kanónu, bude zklamán.

Cesta pokračovala dál víceméně po rovině až do Solnice, kde jsme opět zastavili na občerstvení v restauraci.

Sluneční hodiny na kostele v Ličně.

U kostela v Černíkovcích stojí zajímavá opuštěná rozhledna, původně zřejmě náležící ke zdejšímu zámku. Zajímavá je ovšem i bez výhledu, jedná se totiž o chovnou stanici mravkoleva.

Ze solnického restaurantu „U kocoura“ se ozývalo Ebiuchu lahodně znějící: ZDE!!!

Při odjezdu jsme si vzpomněli na informaci ze včerejšího briefingu o zaseknuté sekyrce na střeše tamějšího kostela. Nakonec se nám však povedlo zjistit, že sekyrka se doopravdy nachází nikoliv zde, ale v nedaleké obci Bílý Újezd a tak jsme si udělali ještě menší zajížd'ku, sekyrku našli a dozvěděli se dokonce i pověst, která se k tomuto místu váže.

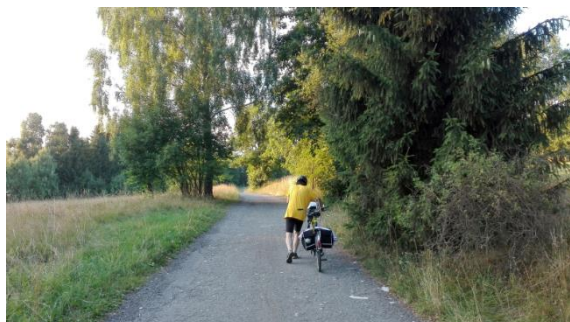

Zásek sekyrkou byl tak mocný, že se ji dodnes nepovedlo odseknout ani žádnému člověku, ani zubu času.

Paví pero nám neustále ukazuje, že jedeme správně proti větru.

Když měla kdysi střecha samou díru, že se daly přes ni i počítat hvězdy (hle další nečekané setkání s astronomií), rozhodli se ji místní obyvatelé opravit. I povolali Pepíka Veverku, vyhlášeného tesaře, který ji dobře opravil, ale protože bylo teplo (zřejmě jako dnes), dávali mu místní štedří obyvatelé často upíjet lahodného pivního moku. A když Veverka připevnil poslední šindel, tu jal se posilněn pivem padati ze střechy. Ale v poslední chvíli se mu podařilo mocným zásekem sekyry do střechy pád zastavit. Asi tak jako ve filmu „K2“ horolezcům cepínem ☺. A zůstal viset na střeše za sekyrku. Naštěstí místní lidé pod něj přivezli vůz plný sena (který tam samozřejmě měli v rámci BOZP nachystaný), do kterého Veverka s mocným žuchnutím spadl. Vydrápal se pak ven zcela bez úhony a s úsměvem na rtech (jak se na správné BOZP sluší a patří), na což v Bílém Újezdě vzpomínají dodnes.

Z Bílého Újezda následoval přejezd přes kopeček zpět do Solnice a odtud asi třináctikilometrové náročné stoupání nejprve do Deštného a potom do samotného Vesmíru. Při stoupání se mi vybavovala slova někdejšího Ebicyklóna Tomáše Stařeckého na Ebicyklu „Slovenská haluška“, že když člověk ujede 50 km, je on a kolo a vesmír. Když ujede 100 km, je už jen kolo a vesmír a když už má v nohách 150 km, je už jen vesmír. A já

V půlce kopce byla moje Jájuška ve stavu, kterému říkal vloni nemilosrdný samaritán, doublegry – angry and hungry.

bych řekl, že když nastoupáte 100 výškových metrů, jste už jen vy, kolo a vesmír, když nastoupáte 200 výškových metrů, je už jen kolo a vesmír a po 300 výškových metrech je už jen vesmír (zejména když Jájuška chytla v půlce kopce hladáka a tak se mi stoupání jevílo ještě prudší a vyšší). A platí to doslova. Vesmír... Spíme totiž v nadmořské výšce 710 metrů nad mořem, v postelích, v diecézním středisku života dětí a mládeže, jménem Vesmír. Je mi jako v nebi. Dostali jsme zde též bezvadnou večeři, polévku a opékané brambory. Ve 22:30 hodin přijeli poslední opozdilci (doktor Petr Lemež se svou věrnou Janet Goodovou) takže jsme konečně všichni a žádní pleniči z husitských hord nechybí. Tmavá noc vítající tyto opozdilce také ukázala, že Janet má na svém oři neobyčejně výkonné světlo. Pokud mají všichni Britové taková silná světla na kole, není se čemu divit významného světelného smogu na Britských ostrovech.

Uf! Za chvíli, za touto chatou, už bude jen Vesmír...

Dobry vesmír, dobří lidé...

Tož, přes den jsme potrénovali, tak teď jdeme opravdu sportovat!

Takhle dobrou večeři v jiném vesmíru neseženete!

Ještě si před spaním šlehнем trošku brífingu, aby se nám dobře spalo.

Celá diecézní ubytovna byla po stěnách plná různých lístečků a psaníček s různými citáty a vtipy. Za všechny jen jeden na dobrou noc. Na obrázku sedí v neckách chlapeček, vlevo a vpravo voda a on na suchu. A maminka mu říká: „Okamžitě Mojžíši přestaň zlobit a nech se pěkně umýt!“. Když dopisují tyto řádky, není už dnes, nýbrž zítra a tak je na čase skočit také rovnou do hajan. Dobrou noc!

Druhá etapa; pondělí 30. 7. 2018

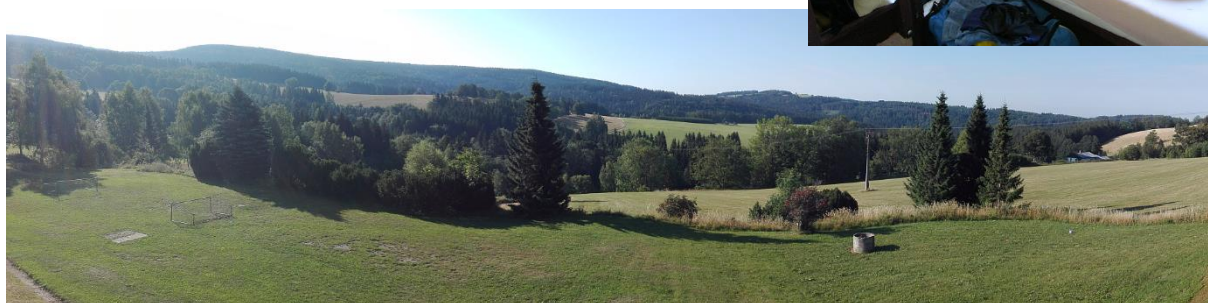
Až na vrcholky hor...

(Deštné v Orlických horách - Vesmír – Jablonné v Orlických horách)

(délka 70,82 km; max. rychlost 55,8 km/h; průměr 12,9 km/h)

Pokud se chcete dobře nasnídat, musíte nejprve vynalézt vesmír. A opravdu. Vstáváme v 7:40 hodin, protože už v 8:00 hodin máme ve Vesmíru nachystanou dobrou snídani.

Vstávej Jájuško holala!

Už první pohled z okna nenechal nikoho na pochybách, že Země je nejkrásnější planeta! Kam se hrabe Jupiter...

Snídaně ve stylu husitských jízd.
Kdož sú boží hodovníci!

Náš hostitel, pan Tomáš Hoffman.

Kostel sv. Matouše na kopečku nad Vesmírem.

Vyjíždíme v 9:30 hodin a v 10:15 hodin jsme doprovázeni Iljou dotlačili s Jájuškou našeho dvouoře do vrchu do Luisina údolí. Luděk Dlabola nám totiž doporučil cestu po červené značce, kde jsme neztráceli nadmořskou výšku, a i když byl místy povrch samý šutr, bylo to z hlediska profilu fajn. Z Luisina údolí jsme po modře značené asfaltce vyšlapali na hřeben Orlických hor na křižovatku Pod Jelenkou a potom ještě asi kilometr dlouhý výšlap na Velkou Děsnou, vlastně Deštnou. Ve vrcholových partiích jsme potkávali Ebicyklisty v protisměru a všechny jsme dle Ebikodexu poctivě upozorňovali na jejich omyl a někteří se dokonce opravdu otočili a pustili se s námi do kopce na nejvyšší vrchol tohoto pohoří. Zejména ti, kteří jej po cestě minuli.

Cestou – necestou, zato lemovanou
borůvčím, malinami a jahůdkami.

Hřeben nad sjezdovkami. Dál už budou jen kamzíci a horští myslivci.

Živý obraz „Vrchol Velké Deštné dobyt kolmo!“.

To jsou panoramata! Název tohoto živého obrazu si raději doplňte sami ☺.

Ze samotného vrcholu Velké Deštné není vidět nic, ale stačí ujet jen asi 50 metrů po cestičce a otevře se pohled na celé Východní Čechy.

K obrázku výše - naše velké pero plní hned několik důležitých úloh. Jednak určuje bezpečnou vzdálenost ostatních Ebounů, aby si nebrnkli o zadní kolo našeho dvouoře a druhak nepřetržitě ukazuje směr větru. A tak lze dokázat, že téměř vždy jezdíme dle Ebikodexu proti větru.

Na Velké Deštné se utvořila skupinka Ebicyklistů, se kterými jsme absolvovali téměř celý zbytek dne.

Kdo by měl dojem, že jet hřebenovku je v podstatě pohoda, že na začátku nastoupáte a pak už se vezete víceméně po rovině, ten je na hlubokém omylu, alespoň co se Orlických hor týče. Víte, jak vypadá hřeben? To je prudce nahoru a hned zase dolů a zase nahoru a zase dolů a tak dále a tak pořád dokola. První si tohoto fenoménu Orlických hor povšiml Luděk Smolka a vzápětí s ním všichni funíce opět do kopce stoprocentně souhlasili.

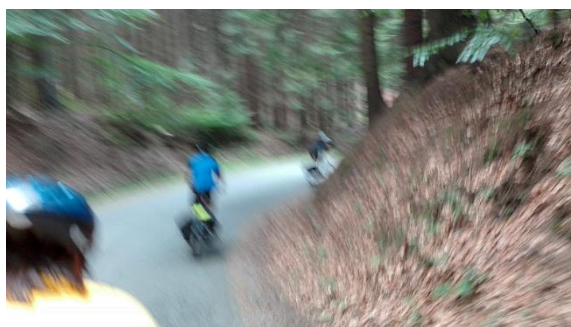

Orlická hřebenovka.

Kunštátská kaple (1037 m.n.m.) před křižovatkou Pěticestí a Komářím vrchem.

Za Komářím vrchem jsme sjeli do Orlického záhoří a připojili se na Ebicyklí trasu 2A. A z Orlického záhoří pochází také výrok dne, pronesený tentokrát Matenem, alias Alexandrem Pravdou. Zaregistroval, jak si skupinka mladíků stojící u cesty všimla našeho tandemu a jeden z nich prohlásil: „Tý jo, to je hustý, takový také chci!“ Načež mu Mateno odpověděl: „Jo, jo, to si musíš stáhnout tu správnou aplikaci.“ A to je Pravda!

Pokud si myslíte, že jsme při sjezdu ze hřebene vyfotili náš pád, tak to ne, to je jen relativistické zkracování délek!

Bylo už asi 14:00 hodin a tak jsme hledali něco k jídlu. Ale v Orlickém záhoří platí doslova dle Wericha, že „Pondělí, den zavírací, úmrlecí na rekreacii!“

Dokonce ani v Neratově, ve vesnici proslulé nově opraveným poutním kostelem, kde cedule hlásala, že hospoda je otevřena každý den a že zde dobře vaří, jsme nepochodili. V pondělí měli vařené jediné pivo... A tak jsme doslova vyjedli přilehlý krámk „Poštovna“ a po této veleúspěšné plenící akci jsme vyrazili na obhlídku kostela.

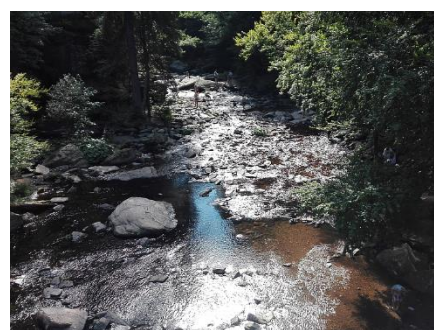
Obličeje božích hodovníků u vypleněného krámku v Neratově myslím hovoří za vše. Vypadá to, jako by se dostali na řadu až po Iljovi, který se zde též řádně vyzbrojil i proti žízni.

Kostel je jednoduchý a krásný. Prosklená střecha je naprosto geniální, nejsou zde dokonce ani žádné vazné trámy, jen subtilně působící kovové napínáky a tak celá střecha působí neobyčejně vzdušně a lehce. Nad skleněnými tabulemi dalekosáhlým během svým plynuly po modrém blankytu bělavé mráčky... Zkrátka nelze hodnotit jinak než v superlativech.

Tento kostel je jednoduše úžasný!
To se nedá popsat, to se musí vidět.

Po mírném stoupání do Bartošovic v Orlických horách následoval sjezd k místu zvanému Zemská brána, kde se řeka Orlice vlamuje přes pohoří Orlických hor na naše území a definitivně přestává být Dzika Orlica, ale jen Divoká Orlice. Vody bylo v Zemské bráně docela málo, na kamenech se kolem řeky cachtalo docela hodně lidí, ale na sjíždění lodí by to nebylo.

Zemská brána – místo na pašerácké stezce, kam se vrchnost bála a kde vře ledová voda.

A sprintérský souboj s růžovým dresem stáje Lampre vyhrává Pavel Kleček!!!

Gratulujeme a čekáme na něj na kopci.

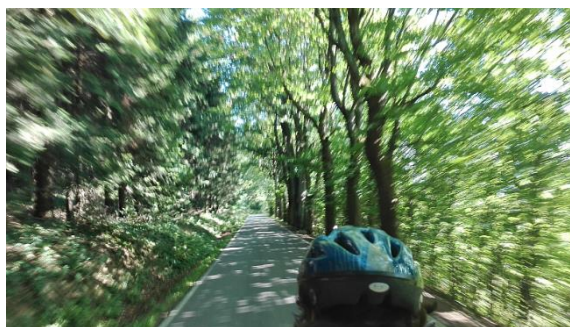

Z těchto hor jsme před chvílí sjeli. Bylo tam moc krásně.

No a potom následoval další výšlap, přes nižší část hřebene Orliček do našeho cílového města. Příroda je tu krásná, v Českých Petrovicích u kruháče točí báječnou Kofolu.

Za Českými Petrovicemi jsme atakovali hranici Polska, takže se z letošního ročníku Ebicyklu stala mezinárodní jízda.

Na gravitační pohon uháníme vstříc úběžníku.

Ale ještě než jsme přijeli do cílového Jablonného nad Orlicí, měl pro nás náš Dalimil Jirka Říha překvapení. V obci Těchotín jsme odbočili doleva a po asi 1,5 km dlouhém stoupání dorazili k Lesovně, kde bydlí cestovatelé Markéta Hroudová a Luděk Zigáček. Právě včera se vrátili ze své 3500 km dlouhé cyklojízdy, kterou absolvovali i se svými 8 a 10 let starými svištíky.

Popisovali, jak vlakem přijeli do Hamburku, aby pak pokračovali na kolech do Holandska, Benelux, přes Ardeny, aby se dostali do jižní Francie, projeli Provence a celou velkou jízdu zakončili ve francouzských Alpách. Zde překonali asi čtyři horské průsmyky, mezi nimi i legendární, přes 2600 m vysoký Col du Galibier. Když jsem se ptal, jak se s kopci poprali jejich dítka, prý úplně v pohodě. Nejvíce jim záleželo, aby si udělali nový výškový rekord na kolech. Podobně jako my na malém Ebicyklu provozují příkopovou turistiku ve stanech a když jsem se paní Hromadové ptal, jak byli děti malí, když s nimi vyrazili na expedici poprvé, řekla, že asi 10, ale nikoliv let, nýbrž měsíců!

Společné foto.

Nákres kopečků kolem Galibieru připomíná profil dnešní hřebenovky v Orličkách.

Markéta Hromadová a Luděk Zigáček.

Předvádění důmyslného vaříče na dřevo, poháněného ventilátorem na baterii. Funguje jako kovářská výheň.

Děti Víta a Šárka právě středem pozornosti.

Byli ohromně příjemní a tak jsme je plenili ve stylu husitských jízd, jak jsme jen zvládali (pivo, limo, buchtíci...). Do cílového Jablonného už to byl jen kousíček přes nevelký kopeček.

Asi v 19:40 hodin jsme dorazili na faru, kde se o nás po všech stránkách staral náš Vatikán II Pavel Pokorný. Plenění zde již probíhalo v plném proudu. Opékalo se prasátko, teklo pivo i limo, prostě nirvána. Plenit ovšem s Jájuškou musíme v rekordním čase, protože od 20:00 hodin zde také začíná přednáška našeho polního hejtmana Jury Grygara na téma Tycho a Kepler – naši velcí exulanti. Hejtman opět vystříhl velice zajímavou přednášku, jen se mi po dnešní docela náročné etapě poněkud klížily oči.

Přijždíme, když je plenění v plném proudu. Někteří naši pleniči již nemohou a potřebují vystřídát.

Vatikán II vše organizuje z nejvoňavějšího místa v okolí.

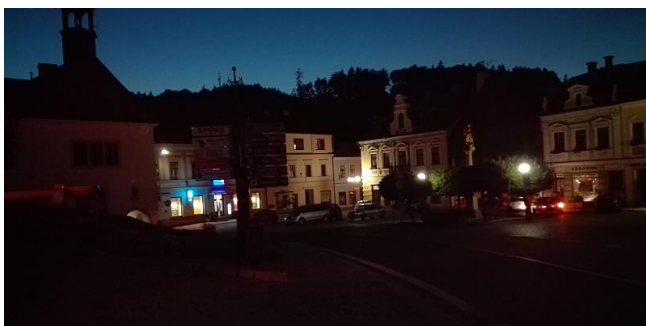

Na Ebicyklu se nehube! Plenění je otázkou cti! Vánoce a lukulské hody jsou proti Ebicyklu úplná hladomorna!

Oslík jako z pohádky.

Přednášková místnost se zaplnila do posledního místečka! Náš polní hejtman přednášel tentokrát netypicky zezadu. Najdete jej?

Procházka večerním Jablonným nad Orlicí. Je to moc hezké městečko s malebným náměstím, jen ty lampy stojí za pěkné kulové.

Spali jsme v tělocvičně, kde byla k dispozici i teplá sprcha. Ebibriefing proběhl ve 22:00 hodin. Zaujala mne Daniela Plšková, která popisovala příhodu ze své cesty do Himaláje a použila termín „plazící se přítelkyně“. Myslím, že tento termín úplně přesně sedí také na včerejší dojezd mé Jájušky postižené hladákem. Dnes hladák nehrozil a navíc poslední kilometry byly z kopce.

Ebibriefing byl uspořádán poprvé v tělocvičně, jak se na správný Ebicykl sluší a patří.

Ať se též našim Ebiořům pěkně spí. Konec konců mají také duši a ne jednu.

Dobrou noc a ať je ta zítřejší etapa, co povede do kopce, snazší než ta dnešní „sjezdová“.

Třetí etapa; úterý 31. 7. 2018

Cesta dle receptu Boženy Štaudové do Kopalovy Litomyšle

(Jablonné v Orlických horách - Litomyšl)

(délka 59,35 km; max. rychlost 55,4 km/h; průměr 14,7 km/h)

Spánek posiluje a dneska bych klidně ještě tak hodinku v posilovně posiloval. Alespoň do devíti. Ale místo toho mne Jájuška budí již v 7:20 hodin!

Autoportrét.

Naše nocležní
tělocvična.

Vyrážíme na faru na snídani, v 8:00 hodin bychom tam měli být, aby nás nepředběhli jiní Ebihladovci.

Na faře nás čekalo překvapení – hifi elektrokolečka hodná 21. století. Maximálka 45 km/h! Ale ne, jen 4,5 km/h. Kolečka jsou špička nápad.

Na faře si raději parkujeme našeho dvouoře jinde než u plotu. Včera večer totiž prý ohlodával našeho dvouoře místní mlsný oslík a prokázal tak, že máme moc dobré kolo a ne jak ho zhodnotil náš neobyčejně náročný nebeský mechanik Bohuš Šára. Nestranný pozorovatel oslík naproti tomu prokázal svůj názor, že máme asi nejlepší kolo ze všech.

Vypadá to, že ze všech Ebiořů je dle mínění oslíka nejlepším právě náš tandem a ze všech Ebicyklistů je nejvíce k nakousnutí Tereška Stražilová.

Po dobré snídani jsme se vydali na cestu. Asi po deseti kilometrech přišlo první setkání s astronomií u pana Josefa Němečka. Svoji soukromou hvězdárničku budoval přibližně šest let a tato pozorovatelná je opravdu krásná. Kopule o průměru 3,6 metru skrývá refraktor Carl- Zeiss o průměru objektivu 130 mm.

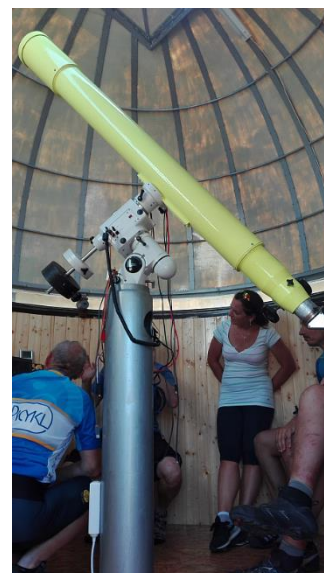
Náš polní hejtman zde připomněl jednu soudružku funkcionářku, jejíž jméno jsem už zapomněl, která působila v 50. letech ve vedení ČASu a která tehdy razila heslo – do každého města hvězdárnu, do každé rodiny dalekohled. Byl to určitě dobrý počín, protože možná právě kvůli tomu dnes můžeme pořádát naše spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně. I když to asi myslela ideově poněkud jinak, tak kdyby v životě neudělala nic jiného, tak toto samotné ji určitě dostalo do nebe ☺.

Zahradní observatoř v Dolní Čermné je moc hezká, je neuvěřitelné, co všechno lze prakticky na koleně dát dohromady, je-li vůle dostatečně silná.

Refraktor
130/1800
f/14

Paní Němečková nám přichystala občerstvení. Byla to moc příjemná zastávka. Ženy hvězdářů jsou neobyčejně tolerantní.

Pan Němeček ve svém království barvitě popisoval celý průběh stavby této hvězdárny.

Při odjezdu z hvězdárny pana Němečka jsme informovali našeho nemilosrdného samaritána Petra Lemeže s Janet, že dále už je to jen rovina. Ovšem, zapomněli jsme dodat, že poněkud nakloněná, místy nahoru a místy dolů...

Na kopci nad Petrovicemi.

Reputaci nám však spravila Boženka Štaudová, která nám naplánovala parádní cyklostezku mezi Dolní Dobroučí a Ústí nad Orlicí, která navíc vedla z kopce. Navíc jsme se po ní vyhnuli velice frekventované silnici. Božence patří vyseknout poklona před nastoupenou jednotkou.

Račte prosím
odbočit na parádní
cyklostezku.
Boženka Štaudová
tady dokonce
vyznačila na zemi
směrovku.

Cyklostezku podél toku Tiché Orlice doporučujeme a zejména pak ve směru po proudu. Tomu říkám radost z cykloturistiky.

V Ústí jsme se spojili s polním hejtmánem a vyjeli k nádraží, neb toto se nachází nedaleko místa dopadu meteoritu. Ale vzhledem k tomu, že meteorit v současnosti dlí v Národním muzeu v Praze a po půlmetrovém kráteru již pochopitelně není ani stopy, spokojili jsme se toliko s přibližným místem, asi kilometr vzdáleném. S hejtmánem a Iljou jsme potom vystoupali krpál do sedélka pod Andrlovým Chlumem, za kterým však oproti očekávání nenásledovalo sladké klesání, nýbrž houpáky nahoru a dolů. Byť ne fyzicky, ale duchem zde jedeme s Janet a nemilosrdným samaritánem, myslíme na ně a držíme jim palce.

Hezká historická budova ústeckoorlického nádraží. Někde za ní je místo dopadu meteoritu.

Sedélko pod Andrlovým Chlumem. Docela frekventované a nepříjemné serpenty. Přitom jsou značené jako cyklotrasa.

Kolem 14:00 hodiny přijíždíme do Sloupnice, kde následovala další dvě astronomická zastavení.

Nejprve jsme si nedaleko kostela a fary prohlédli „Remkovu lípu“, vysazenou v roce 1978 a pak jsme se vrátili proti směru itineráře do menšího kopečka k soukromé hvězdárně pana Veselého.

Lípa, kterou po svém kosmickém letu zasadil v roce 1978 Vladimír Remek je zatím docela nenápadná. Ale jednou ostatní stromy trumfne.

Milan Antoš se Zdeňkem Tarantem doráží na otevřenou hvězdárnu tradičně první. My přicházíme, oni odchází.

Pan Veselý si buduje dřevěnou pozorovatelnu s odsuvnou střechou, která při naší návštěvě krásně voněla dřevem. Byla to určitě nejvoňavější hvězdárna a rovněž nejbezpečnější, protože okolo běhal malý býček! Kam se hrabe hlídací pes. Hlavní dalekohled hvězdárny má průměr 36 cm a pan Veselý si

zrcadlo vybrousil sám. Statek, na kterém pan Veselý žije, i jeho astronomické aktivity byly rovněž v roce 1999 zvěčněny v dokumentu ČT „Jak se žije amatérským hvězdářům podle Bedřicha Ludvíka“.

Ing. Jiří Veselý, otec nejvoňavější hvězdárny na světě.

Dalekohled je na vidlicové montáži.

Dalekohled, který je stavěn srdcem, má také duši.

Anežko, neboj, to není vikodlak, to je maminka!

Toto plemeno se nazývá „Bdělý astrotur hlídací“.
Nedoporučujeme nosit červená trička.

Potom jsme opět sjeli ke kostelu a na faru, kde následovalo bohatýrské pohoštění v režii Boženky Štaudové a jejích pomocnic. Zejména koláčky a buchtíčky byly zcela bohovské. Joj ty byly křehoučké a dobroučké! Jak sladké moc nejím, tak tady jsem jich snědl asi pět. Konec konců, jak pravil ráno Vatikán II jedné ze svých pomocnic, která celá vykulená kmitala s dalšími a dalšími tácy plnými laskomin - „Víte, plenění je otázkou cti!“. To je myslím výrok hodný citátu dne. Nicméně, zcela vyplenit se nám ani snídaňovou faru Vatikána II, ani přesnídávkovou faru Boženky Štaudové určitě nepovedlo. Včera večer nám cestovatelé v Těchotíně povídali, kolik kilogramů na svých cestách zhubli, ale během naší spanilé Ebicyklí jízdy se zhubnout jednoduše nedá, spíše naopak. Jakse zpívá v jedné písničce z meteorářského folklóru - ...přibývám na váze, je mi blaze“.

Pootevřené dveře fary lákaly k nakouknutí.

Většina Ebipiklů byla již zde a sváděli hrdinný boj s úžasnými pochutinami Boženky a spol.

Byli i tací, kteří náporu v nerovném boji podlehli, leč drželi se statečně. Právě husitští Ebihodovníci, čest jejich památce.

Kolem 18:00 hodiny jsme dorazili do cílové Litomyšle a ubytovali se v místním gymnáziu. Byla to fortelná budova, v jejímž sklepě jsme objevili chladivou sprchu. Jéje, ta byla po dnešním parném dni příjemná!

Následovala procházka vedená naším polním hejtmanem po pamětihodnostech Litomyšle. Jura Grygar byl pro mne však spíše jen virtuálním průvodcem. Procházka byla vedena v neuvěřitelně rychlém tempu, kterému odolávalo jen grupeto nejodolnějších jedinců a v podstatě jediný, kdo vydržel sekundovat hejtmanovi až do konce, byl Ilja. Prohlídka byla jistě neobyčejně zajímavá, ale vždy když jsem dorazil k dalšímu zastavení, končil již Jura výklad a šlo se dál. Exkurze po celé Litomyšli proběhla v rekordním čase 1 hodina a 10 minut.

Litomyšlské gymnázium. Zde jsme dnes doma.

Pomník Jana Amose Komenského z roku 1921 na Komenského náměstí. Koule symbolizuje slavnou učebnici Orbis pictus (Svět v obrazech) a případně také známku na vysvědčení.

Na prvních zastaveních se ještě peloton držel pohromadě.

Pomník Aloise Jiráska. Mistr jest zde zachycen v netypické poloze v sedě. Jest totiž všeobecně známo, že když si sedal, měl už tužku v ruce a když vstával, tak ji ještě stále třímал.

Být to duté zrcadlo v poledne, byla by to asi ulička smrti.

Terezka Stražilová dokázala dotknout se hvězd!

Západ Slunce.

Další slavní rodáci.

Pohár patří Iljovi, nejlépe stíhal hejtmanovo tempo.

Večer potom proběhlo pozorování na litomyšlské hvězdárničce vedené panem Šlégrem. Odsuvná střecha se otevírá lehounce, až jsem si říkal, že ji může litomyšlským hvězdářům zatahovat i vítr, čili příroda sama. Postupně se rozsvítily planety i hvězdičky. Planet je večer přehršel, Venuše, Jupiter, Saturn i Mars. Kromě Merkuru tedy všechny planety známé už z antiky a viditelné očima. Tak proběhl začátek noci, té hezčí části dne. Nakonec přeletěla oblohou Mezinárodní vesmírná stanice a jen těsně minula hvězdu Venu, takže to nakonec všechno dobře dopadlo a padat opravdovou hvězdu jsme neviděli.

Dr. Jan Šlégr, vedoucí astrokroužku a také náš hostitel.

Školní hvězdárnička kombinovaná se zahradní kůlnou nese jméno koho jiného než Zdeňka Kopala.

Melantrich Hynek Olchava se svou virgulí odhalí každého nováčka.

Před pozorováním je nezbytné srovnat polární osu a našroubovat protizávaží. Kdyby se snížil pilíř, vše by se rázem zjednodušilo.

Zkušenému proměňáři, Láďovi Šmelcerovi žádná Venuše neunikne, byť se cudně skrývá u obzoru.

Koukání Dobsonem, to já mám nejradši, koukání Dobsonem, to já mám rád!

Ve 22:30 hodin proběhl ještě Ebibriefing, ale to už se mi i Jájušce chtělo spát. Je to škoda, že tu hezčí část dne člověk většinou prospí.

Dobrou noc!

Čtvrtá etapa; středa 1. 8. 2018

... klikaté a od prachu šedé cesty jsou, až k soutoku nebe s Vysočinou, s Vysočinou ...

(Litomyšl - Medlov)

(délka 70,68 km; max. rychlost 60,9 km/h; průměr 12,7 km/h)

V noci byl příjemný chládek. Probouzíme se v 7:00 hodin. Takový čas je ovšem pro našince doslova vražedný, Jájuška připomíná velkého Ebipulce a pranic se jí z jejího vyhřátého pelíšku nechce.

Dnes ráno se narodila také záludná otázka na strašidelné grilování Ilji:

Kolik ramen má naše Galaxie?

- a) Dvě jako člověk
- b) Tři jako rovnoramenný trojúhelník
- c) Osm jako chobotnice
- d) Nevím

Jedině „d“ je správně!

Slunko ráno vstává, všem nám z výšky mává, dnes bude prima den.

Ebipulci zababušení.

Ebipulci vykulení již mají nožičky vhodné ku šlapání.

Dnes je etapa do kopce. To je moc dobře. Je potřeba co nejrychleji nabrat nadmořskou výšku, než bude zase horko. S nadmořskou výškou prý klesá teplota. Jak jsme ovšem experimentálně prokázali, nebyla to pravda a v cíli etapy bylo opět tepleji než na startu ;-).

Stolečku prostři se, neboli Ebibůfet.

Tak nashledanou blahorodí a děkujeme za všechno!

Růžový palouček je fejk, který si vymyslel Alois Jirásek, který tak dobře a zapáleně řečnil, až mu lidé uvěřili. Je to něco jako takový český Roswell. V Americe žádní mimozemšťané nehavarovali, podobně jako u nás se zase neloučil ani Jan Ámos, ani nikdo jiný. Ale to nám nijak nezabránilo vytvořit zde na Růžovém paloučku Cimrmanův živý obraz na téma: Tak nashledanou blahorodí a děkujeme za všechno!

Z Růžového paloučku vyrážíme opět do kopečka na Proseč. Cestou se však ještě zastavujeme v obci Nové Hrady, jejíž název je nepřesný, protože se zde nachází krásně opravený rokokový zámek.

Tento zámek bývá prý také někdy označován jako „Malý Schönbrunn“ nebo „České Versailles“.

Sluneční hodiny bez rafie ukazují trvale přesný nečas. Jsou to tedy hodiny nečasky.

3 + 1 grácie

Francouzská zahrada s pórkem, kedlubnama a rajčatama.

V budově za divadlem byly místo expozice cyklů jen motocykly.

Uprostřed Daidalova labyrintu se nacházel Minotaurus J.V.S.

V Proseči, na úbočí Českomoravské vysočiny, je zde jednak restaurace poskytující nám energii tolik potřebnou pro další cestu, ale zejména se zde nachází překrásná planetární stezka, čili model Sluneční soustavy zmenšený v měřítku 1:1 000 000 000. Začátek planetární stezky je u knihovny a dále se vine hezkou krajinou mezi poli a lesem. Vzhledem k délce jsou naši oři ideálními dopravními prostředky k jejímu absolvování, neb zde si člověk uvědomí, jak obrovská a zoufale prázdná je naše planetární soustava. Pěšky by putování trvalo minimálně dvě hodiny! Protože fotografie zobrazují pouze grafickou informaci, vytvořili jsme u každého vesmírného tělesa živý obraz, sloužící jako popis. Přihádíte správně živé obrazy k pořízeným fotografiím?

Naše oáza u Toulouvcé.

K planetární stezce se chodí kolem hezkého Muzea dýmek.

A. Opora pro Slunce

B. Horko na Merkuru

C. Smrádek, ale teplíčko na Venuši

D. Země je nejlepší

E. Martánci z Marsu

F. Trpaslíci z trpasličí planety Ceres

G. Jupiter a jeho čtyři milenky

H. Saturn s kouzelným prstenem

I. Valící se Uran

J. Zima na Neptunu

1

2

3

4

5

6

7

8

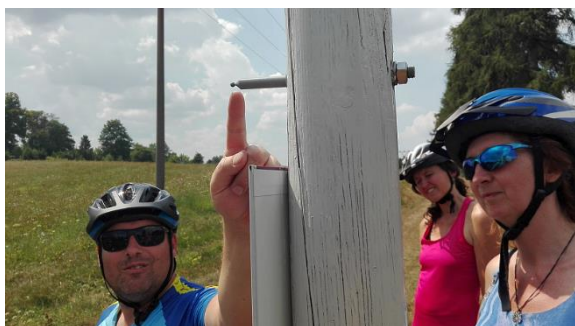
10

9

Správné odpovědi na planetární kvíz:

A2, B1
C4, D10
E3, F5
G7, H9
I6, J8

Planetární stezka končila u rozhledny Terežka. Ale protože se blížila bouřka a bylo slyšet hřmění, tak přestože jsem lákal ostatní slovy: „Kdo chce vidět Eliášův oheň, pojďte se mnou“, nikdo lézt nahoru nechtěl.

K rozhledně Terežka jsme se v měřítku stezky dopravili vysoko nadsvětelnou rychlostí a teď už jsme na periferii planetárního systému. Ovšem k dalším hvězdám je to ještě opravdu příšerně daleko. Dál do Galaxie si tedy stopujeme kolem prolétající kosmické lodě ručníkem.

Společně se skupinou Daniely PIškové a Vladimírem Homolou, Martinem a Růženou Poupovými, Laďou a Danou Šmelcerovými a Iljou Šínem jsme ujížděli na Borovou a dál proti proudu Svratky k Milovskému rybníku. Tady jsme společně povečeřeli. Potom se ale naše skupinka rozpadla, protože zatímco ostatní se jali stoupat na Blatiny, náš tandem a Ilja jsme vyrazili směr Sněžné a Kuklík, abychom zde absolvovali další setkání s astronomií.

Milovský rybník.

V Kuklíku totiž měl chalupu prof. Petr Schneider, člověk, který kdysi vedl na brněnské hvězdárně kroužek výroby zrcadel a stavby amatérských astronomických dalekohledů. V Kuklíku měl svoji malou

astronomickou pozorovatelnou. Protože těžištěm jeho zájmu byly hodiny a hodinky (stavěl si dokonce své vlastní pendlovky) a renesanční astronomie, byly součástí jeho observatoře kromě Newtonova dalekohledu o průměru 305 mm také Apianův kvadrant a armilární sféry, vše funkční. S armilárními sférami dokonce prováděl také měření v ekliptikálních souřadnicích, jako kdysi Tycho Brahe. Bohužel, před několika lety pan profesor zemřel, ale uvítala nás jeho paní, Eliška Schneiderová, která nám ukázala pozorovací místnost svého muže a pozvala nás k další návštěvě, až budeme mít více času.

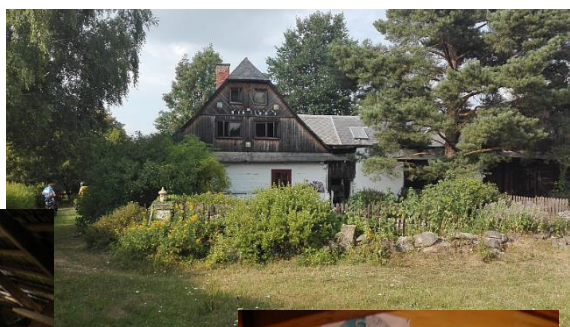

Setkání s paní Schneiderovou.

20 cm Newton a armilární sféry jsou nyní uloženy na půdě.

Chalupa v Kuklíku se slunečními hodinami.

Třicítka s krásným tubusem, který pan profesor lepil z latěk.

Do Medlova už to byl jen kousek. Maje však na paměti včerejší slova našeho nebeského hydromechanika Jury Krejzy, že „Chceš-li 100 let žít, musíš Kadovánek pít, udělali jsme si cestou ještě jednu krátkou zastávku. V Kadově jsme však bohužel zjistili, že restaurace, kde prodávají slavný Kadovánek má zavřeno. Ale sjeli jsme se se skupinou nemilosrdného samaritána Petra Lemeže a Janet, se kterými jsme společně dorazili až do cílového Medlova. Setkávání je na Ebicyklu to nejkrásnější a prodlužuje život v takové míře, že kam se hrabe Kadovánek.

Ohlédnutí zpět ke Kuklíku, čarokrásná krajina v místě zvaném Chobot.

A potom nás již čekal stanový tábor v Medlově a naši milí hostitelé Hana Maturová a Jaromír Matura. Nebyli jsme zde poprvé. Již v minulosti se Medlov stal etapovým místem, neboť tábor začínal jako astronomický, má výbornou strategickou polohu a manželé Maturovi se s naším polním hejtmanem velmi dobře znají.

Vykotlaný strom na Chobotu nabízí přístřeší, útěchu a potichu i potěchu.

V Medlově jsme dobře povečeřeli předem objednané jídlo (já rizoto a Jájuška moje goulage) a před večerním briefingem jsem si šel ještě s Kájou Strašilem zaplavat do medlovského rybníka. Ve vodě se již cachtala malá strašilka Terežka Strašilová i mláďátka Obertovcův, tak jsme ještě zlehka procvičili přesné znění Ebidogmatu, aby všichni Ebipulci, alias Ebižubrienky zvládli večerní pasování.

Ebidogma memorované i v rybníce.

Stanový tábor v Medlově je Ebicyklistům dobře známý.

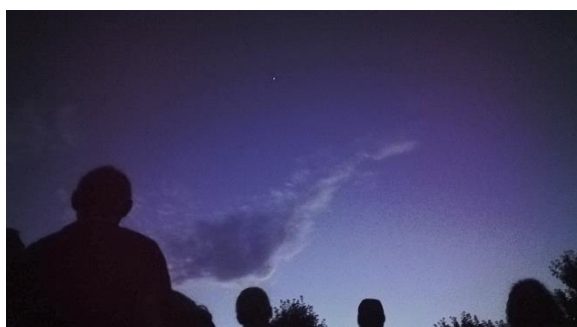

V hangáru čekala na všechny Ebicyklisty bohatýrská večeře.

Paní Maturová.

Ve 21:00 hodin následoval Ebibriefing. Ve 21:30 hodin ohlásilo časové znamení přelétající ISS a ve 22:00 hodin došlo k pasování nováčků. Letos jich byl rekordní počet 7, z toho čtyři Ebipulečci a tři dospěláci. A zde je dlužno podoknout, že jak astrogrilování, tak odříkání Ebidogmatu zvládli mnohem lépe Ebipulečci. Myslím, že být to před několika roky, asi by dospěláci pasováním vůbec neprošli a museli by se Ebidogma naučit do zítřka. Dle Ebikodexu by jej měli znát i kdyby je o půlnoci vzbudili. Zasloužili by o půlnoci vzbudit!

Přelet ISS (ta maličká tečka uprostřed obrázku) zahájil pasování. Tam v té tečce nahoře letí Andrew Feustel s krtkem!

Hlavním grillmistrem se stal již tradičně Ilja Šín a vytasil se s otázkami, kdy na Měsíci zapadá Země a co je to ekliptika.

Sedm nováčků, sedm statečných, budižte Ebicyklisty!

Večer jsme potom využili pozvání Evžena Brunnera k přespání na jeho asi 2 km vzdálené chatě a tak jsme absolvovali další a dnes již definitivně poslední setkání s astronomií. Evžen je totiž vynikající astrofotograf a zde na chatě má své pozorovací místočko. Na zahradě je stanoviště s pilířem, ze kterého pořizuje své fantastické obrazy vesmíru.

Dobrou noc!

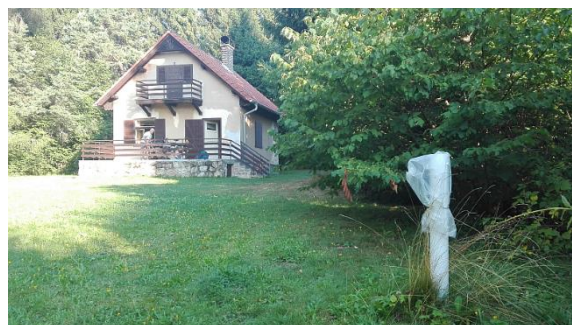
Pátá etapa; čtvrtek 2. 8. 2018

Koruna Vysočiny

(Medlov - Jihlava)

(délka 72,65 km; max. rychlost 60,9 km/h; průměr 16,2 km/h)

Ráno jsme se probudili u Evžena Brunnera, a co nevidíme – zadní kolo našeho tandemu je prázdné, jak by řekla Janet „flat tire“. Dnešek tedy bude ve znamení montování. Doposud jelo naše kolo jako hodinky, ale teď se to nějak zvtlo. Naštěstí vzduch utíká jen pomalu. Napumpoval jsem tedy zadní duši, přejeli jsme s Jájuškou zpátky na Medlov, kde byla připravena snídaně a potom už hurá do šmíru. Odstrojení brašen, demontáž zadního kola, objevení dírky a lepení, namontování, utažení uvolněného zadního středu, napumpování kola a namontování brašen. Ještě je potřeba vyměnit přední plášť, protože se nám už včera na mokré vozovce ukázala pod vzorkem látka! Jenže v Novém Městě na Moravě plášť rozměru 26x1,5 neměli a tak jsme oproti itineráři obrátili své epicykly do Žďáru nad Sázavou.

Pozorovací sloupek mistra astrofotografa.

Absolutní pohoda.

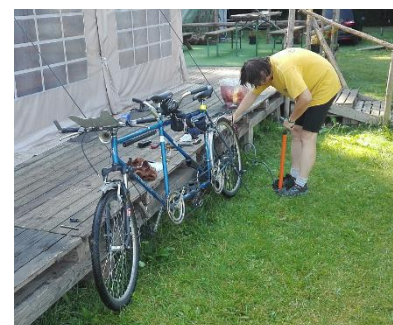
Dobson pro potěchu oka.

Příjezd zpět do Medlova na poloprázdném kole.

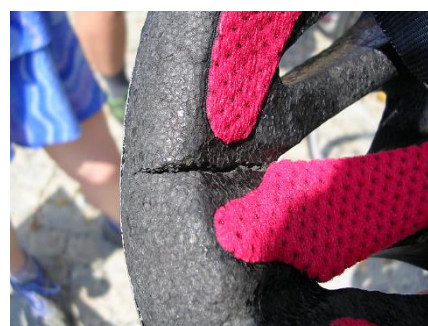
Skvělá snídaně nikoliv v trávě, ale v hangáru.

No a potom už hrrr do montování.

Ale kam se hrabou naše medlovské potíže na Dalimila! Jirka Říha, alias Dalimil najel v Medlově do sloupku, upadl z kola a odřel si bradu a tvář. Ale především mu při tom pukla přilba! V podstatě ho v tu chvíli určitě zachránila. Poučení z toho plyne, jezdit zásadně s přilbou na hlavě.

Dalimilova puklá přilba!
Ale hlava to vydržela...

První naše zastávka při vjezdu do Žďáru byl PM autoservis, kde je na opravě naše autíčko. Toto nás totiž asi 14 dní před Ebicyklem zradilo na rodinné dovolené ve Francii. Měli jsme tehdy namířeno do Bretaně. Kdysi dávno jsem totiž v brněnském planetáriu shlédli nádherný pořad Jardy Lunera „Bretaň-dcera oceánu“ a od té doby jsem se tam toužil podívat. Nejprve nás auto dovezlo na Tour de France (pavé sektor v etapě z Arrasu do Roubaix byl fajn a Peterovi Saganovi jsme fandili co nám síly stačily), ale potom nám přestalo jet o půlnoci v Paříži, právě když Francouzi slavili titul mistrů světa ve fotbale. Jejich titul byl myslím pro nás, stojíce uprostřed davu v nepojízdném autě, mnohem hlubším zážitkem, než pro většinu Francouzů, zejména když nám jeden sáhl nad ránem pootevřeným okénkem do auta! Následné tři dny jsme prožili na jižním pařížském předměstí Villeneuve-Saint-Georges, kde je prý podle místních obyvatel po dvacáté hodině nebezpečno, ale naštěstí jsme zde potkali dobré lidi, zažili neuvěřitelné věci s místním mafiánem a ukázali našim dětem Francii z té horší stránky. Nakonec se v pařížském autoservisu Anatole France naše auto opravit nepovedlo, takže jsme se museli nechat odtáhnout do České republiky. Zážitek z Francie byl pro nás neobyčejně silný, určitě mnohem víc, než několik cest kolem Bretaně, kdyby se povedly. Jenže v tomto Žďárském servisu pro nás dnes neměli dobrou zprávu, protože ještě neměli čas se na naše auto podívat, nicméně slíbili termín v pondělí.

Druhá zastávka – cykloservis. Plášť s požadovaným rozměrem měli, výměna proběhla svépomocí za rohem vedle cykloservisu.

Třetí zastávka – jídelna Vesna. Nejlepší stravovna, kterou znám, levná a dobrá. Vřele doporučuji! Jen pár příkladů: řízek s oblohou, nebo květák s bramborem, nebo spousta dalších jídel za lidových 50,-Kč. Mají zde také poctivé jogurty vlastní výroby a mnoho dalších dobrých a levných pochutin. Jako již dříve jsme se zde i dnes s Jájuškou přejedli. A když se zejména moje Jájuška přejí, tak mne potom z toho bolejí nohy! Ze Žďáru se nám vyjíždělo těžce.

Vesna, značka ideál. Škoda že není v každém městě.

Prvním postupným bodem byl městys Nové Veselí, který je asi nejvíce známý skutečností, že zde má chalupu náš prezident Miloš Zeman. Občas sem prý jezdí i objímat stromy a také zde po něm pojmenovali jeho domovskou hospodu, dnes se jmenuje „U Prezidenta“. Ale vzhledem k tomu, že je všeobecně známo, že na chalupě náš prezident návštěvy nepřijímá, zaujala nás spíše věž na poloostrově vybíhajícího do Veselského rybníka. I jali jsme se ji prozkoumat a zjistili jsme, že se jedná o ptačí pozorovatelnu, ke které se lze dostat kolem aleje mladých stromků, vysazených rovněž prezidentem, a přes biketrialový areál, připomínající spíše smetiště. Veselský rybník je celý ptačí rezervace. Ptáků zde žije kolem rybníka určitě hodně, ale my jsme nezahlédli ani jediného.

Na ptáky jsme krátký, na ptáky jsme malý páky...

O pár kilometrů dál jsme nastoupali do menšího kopečka a překročili zemskou hranici. Vjeli jsme z Markrabství moravského do Království českého.

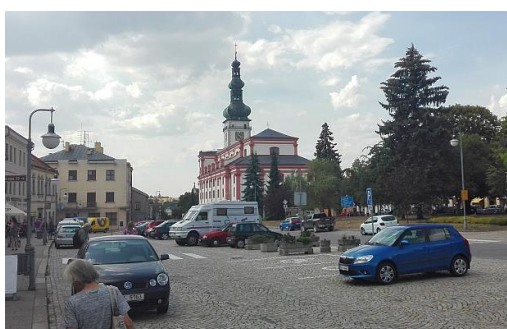
Skoro jako hradní stráž, jen toho chudáka tady nikdo nestřídá. Zde je tedy to Zemanovo a za strážnické stromy, které na Vysočině náš prezident tak rád objímá.

Dneska asi umřeme. Náš cyklocomputer naměřil v lese kombinovanou teplotu 40°C! Kde jsou ty očekávané táhlé sjezdy ze Žďárských vrchů?! A když už jsme konečně sjížděli do Polné, byla silnice tak horká, že vítr, který nás ofukoval, se podobal spíše fénu! Že by se člověk ochladil, to nehrozilo. Jak později podotkl Petr Hruza, celý Ebicykl bylo „pekelně dobré počasí“.

Podle sochaře Michala Olšiaka strom v Poděšíně, podle mne koruna Vysočiny.

V Polné jsme se zastavili v Havana klubu na Kofču. Je takové horko, že mi na předzahrádce nechce chladnout kafe! Naštěstí přišel Honza Chládek se synem a tak mi nakonec kafe přece jen zchladlo.

Veliký kostel svědčí o bohaté historii Polné, ale vzhledem k tomu, že tudy nevedla železnice, zůstala Polná malá.

Havana v Polné.

Zajímavé je, že přestože se teprve lámou prázdniny, je tady na Vysočině už prakticky po žních. Kromě tepla je totiž také veliké sucho. Nikdy bych neřekl, že když je veliké horko, může být rybám v rybnících tak zle. Spousta jich byla uhynulých na březích rybníků a kapři budou na vánoce zřejmě docela úzkoprofilovým zbožím...

V Polné jsme si prohlédli zajímavý itinerář, který si vytiskl starší práce Jirka Komrsk na makulaturu, kde druhá strana byla hustě popsána integrály a matematickým aparátem týkajícím se difrakce. Představuji si, jaké by to bylo, kdyby ho Jirka ztratil a někdo cizí ho našel. Vypadá to totiž úplně jako nějaké tajné písmo!

V Polné jsem byl poněkud vyšťaven, ale když jsem se dal dohromady, navštívili jsme velice hezké židovské město a nakonec zámek se sochou Boženy Němcové a voliérou dravých ptáků.

Průhled do židovského města. Mimochodem Karlovo náměstí není pojmenované ani po mně, ani po Karlu IV, ale po dědečkovi Jitky Komrskové, manželce našeho staršího prarčete.

Kuk do synagogy.

Domček jako pro panenky. Zastavěnou plochu bych odhadl tak zhruba na 20m².

Zámek Polná.

Pomník naší prapraprababičky.

Nejstarší část zámku.

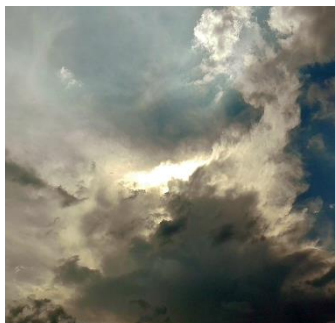

Voliéra s dravci.

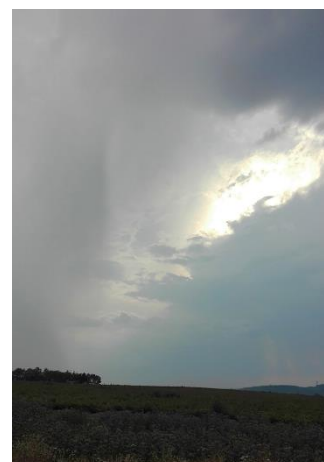
Příjezd do Jihlavy byl zpestřen kličkováním mezi bouřkami. Jedna zleva, jedna zprava a prolukou mezi oblaky létal mezi nimi vrtulník, jako by nám chtěl ukázat správný směr na Jihlavu a rozehnat mraky od sebe. A prakticky se mu to povedlo. Příjezd do Jihlavy byl už po mokré silnici, po které nakonec tekly i potoky vody, ale na nás spadlo skutečně jen pár kapek. Ale bylo to o fous.

Překonáváme dopravní aortu ČR.

Bouřková oblaka vypadají nádherně, ale nebezpečně. Cílíme přímo mezi ně.

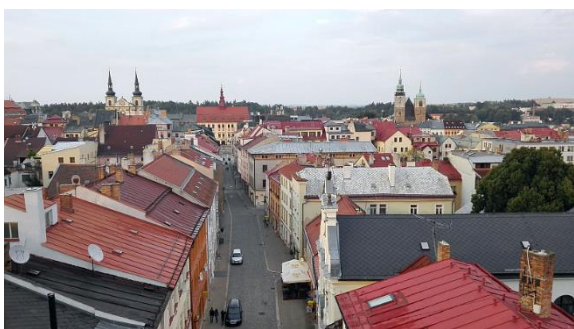
V Jihlavě jsme navštívili pozorovací věž zdejšího astronomického kroužku. Snaží se, co mohou, ale bez opravdové hvězdárny to nemají lehké. Meade LX200 o průměru 300 mm musí na střešku věže po ostrých schodech tahat před každým pozorováním ručně, což ale berou optimisticky jako posilovnu. Platí zde doslova, že co tě nezabije, to tě posílí. Držím jim palce, ať jim nadšení vydrží. Sdružení přátel astronomie v Jihlavě má asi 30 členů, z toho 10 aktivních a právě v této době pořádají astronomický tábor pro děti.

Cestou na pozorovatelnu jihlavských astronomů se prochází kolem věžních hodin. Krásně to vychází na jejich zkratku JiČAS.

Člen Jihlavské astronomické společnosti pan Miloš Podařil byl našim průvodcem nejen po zajímavostech astronomických.

Z věže je vidět také přímo do kanceláře primátora. Mohou na sebe gestikulovat a dávat si světelná znamení. V případě nespokojenosti je tak možné primátora i ztrestat laserovým ukazovátkem!

Hlavní teleskop Meade a Drbohlavscop. Všechny dalekohledy je však nutné na pozorovací terasu přenášet po docela strmých schodech.

Večer jsme ještě se Smolkovými, Vladimírem Homolou, Danielou Plškovou a Evženem Brunnerem zašli do restaurace zhodnotit dnešní den a doplnit tekutiny. Hodně jsme si pošmákli, především na tvarůžkové polévce s topinkama.

Večerní jihlavské náměstí je hezké, nás však hlad pohání dál.

Nejen Ebidogmatem jest Ebicyklista živ. Jeden z nejdůležitějších bodů Ebikodexu zní: Ebicyklista je, ak je čo, aj keby mu malo jedlo liešť von aj ušami!

Ve 22:00 hodin proběhl Ebibrífung, na kterém jsem zmožen dnešním horkem poněkud usínal.

Pár momentek z nezbytného Ebibrífungu. Je dobře, že se v tom vedru nevypařujeme a že nás neubývá.

Zítřejší jsme plánovali navštívit přednášky našeho Vatikána Pavla Gábora, jednu ráno a jednu večer. Ale vzhledem k tomu, že jsme zjistili, že ta ranní začíná už v 8:00 hodin a navíc je úplně mimo Jihlavu, tak ji určitě nedáme. Ale tu večerní určitě stihnout zkusíme. Začíná v 18:45 na faře v Jindřichově Hradci, jen doufám, že nám v jejím stíhání nezabrání nějaká vyšší moc, například ve formě montování našeho dvouoře, jako dneska ráno.

Na odřeniny, které jsem dneska zjistil, a které by mne mohly v budoucnu zcela vyřadit ze šlapání na spanilé jízdě, jsem dostal od Cykloradky zázračnou propolisovou mastičku z Banátů. Doufám, že mi pomůže tak jako vloni. O jejích neuvěřitelně kouzelných účincích se dnes přesvědčil také náš Dalimil Jirka Říha, kterému jeho ranní silniční lišej smrtihlav během jediného dne neuvěřitelně srůstá!

Dobrou noc!

Uprostřed Ebiořů usnula spánkem spravedlivých i Paedrova Ukrajina.

Jihlava se německy řekne Iglau. O historicky silném německém vlivu v tomto městě svědčí i konstrukce střechy tělocvičny.

Šestá etapa; pátek 3. 8. 2018

Ved' mě dál, cesto má...

(Jihlava – Jindřichův Hradec)

(délka 67,63 km; max. rychlost 70,1 km/h; průměr 13,1 km/h)

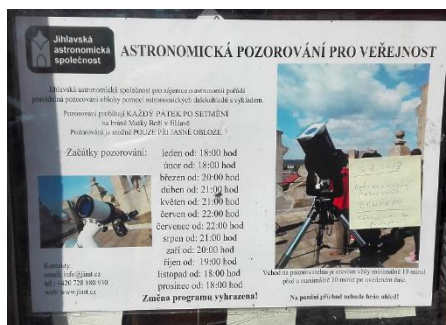
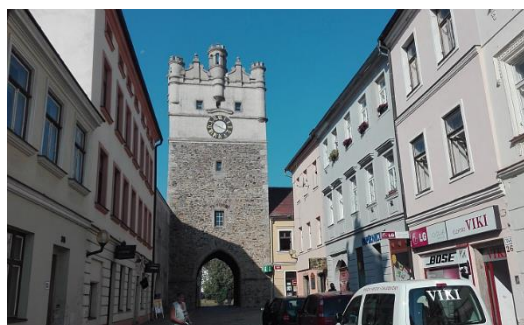

Ráno před nocleží průmyslovkou.

Paedr Josef Vondrouš se svou legendární Ukrajinou.

Ráno se Jájuška zkoušela vloučit do kláštera, který si předchozího večera vyhlédla z věže místních astronomů. Ale vzhledem k tomu, že si pobyt chtěla omezit jen k nakouknutí, tak jí to neprošlo. Snad, kdybychom se domluvili s předstihem.

Ještě jednou přijíždíme k Bráně Matky Boží, věže s pozorovací terasou, odkud jsme měli včera dokonalý výhled.

Dlažba ve staré Jihlavě připomíná pavé sektory ve Francii.

Vstup do kláštera zůstal Jájušce zapovězen.

Kláštérní věž bez základů se kupodivu nenaklání.

Prošli jsme si tedy historickým jádrem města a vyrazili dle itineráře na jih po státní silnici. Jezdily tu však kamióny, traktor i kombajn a jízda tudy byla v pravdě o život. Proto jsme odbočili na první vedlejší cestu, ať vede kam vede.

Dnešní den jsme z velké části tvořili družinu našeho polního hejtmána. Potkali jsme se už kousek za Jihlavou, když jsme nezávisle na sobě odbočili z této výpadovky smrti.

U cesty se na nás vesele křenilo volně pobíhající prasátko domácí. Tady se má dobře, kam se na něj hrabou kolegové v žitě.

Majka Stražilová doprovázející malou Terezku, srdnatě bojující s kopečky.

S Jurou Grygarem jsme potom společně pokračovali po vedlejších cestách na jih do Třeště a zde jsme zaznamenali hned dvě astronomická zastavení. Jednak bustu neznámého astronoma, který se v tomto městě narodil v roce 1590 a dále prapodivné sluneční hodiny, které bych nazval ztřeštěné hodiny v Třešti. Byly veliké, hezké, zajímavé a veskrze zvláštní. Vůbec jsem totiž nepochopil, zda jsou navrženy záměrně nějakým velmi důmyslným způsobem, nebo zda se jedná o veskrze umělecké dílo, leč z funkčního hlediska provedené úplně chybně. Problém totiž spočíval ve skutečnosti, že čáry na chodníku tvořící ciferník hodin vůbec neodpovídaly umístění centrálního pylonu, ale možná se takto nějak snažil autor vyřešit problém analemy. V každém případě by si zasloužily nějaký popis. Dvakrát ročně, vždy při změně zimního a letního času prý místní obyvatelé přenášají číslice v chodníku z místa A

do místa B. Já bych toto přenastavování hodiněk prováděl striktně přesně v okamžiku, když se čas skutečně mění, tedy mezi druhou a třetí hodinou ranní. V případě slunečních hodin by to mohla být docela taškařice, zdejší sluneční hodiny musí přece ukazovat přesný čas i v noci.

Sluneční hodiny sestávají ze zdobného pylonu a ciferníku v dlažbě.

Pán doktor, som z tých hodín voľajaký zmetený...

Třeštský zámek jsme tentokrát jenom minuli.

Pan Tau alias Otto Šimánek – asi nejslavnější rodák z Třebíči.

Krátká porada kudy se vydat dál.

Zřejmě druhý nejslavnější rodák – Šimon Partlic ze Špicberka.

Potom jsme pokračovali ve složení polní hejtman, my a Ilja nikoliv dle itineráře na Telč, ale po vedlejší silnici blíže k masivu 837 metrů vysoké hory Javořice. Po vystoupení několika ostrých kopců jsme si prohlédli hrad Roštejn a dále se přesunuli k Velkému pařezitému rybníku. Konečně vodní plocha bez sinic, vybízející ke koupání! Polní hejtman mezi tím prozkoumal další pokračování cesty, aby zjistil, že je pro naše oře nesjízdná. Proto jsme tedy sjeli na Mrákotín a odtud ještě jednou přes kopec do obce Studená.

Myslím, že ČR je nejkrásnější země na světě.

Velký pařezitý rybník je po dlouhé době první vodní plocha bez sinic. Voda byla do hněda od rašeliny, sinice a rašelina se zřejmě nemají rády.

Roštejn je hrad hradovitý.

Když se řekne Studená, vybaví se mi následující příhoda rovněž související s Ebicyklem. Jen dvakrát v životě se mi stalo, že jsme někam jeli a nedojeli. Psal se rok 1992 a Ebicykl tehdy začínal v Českých Budějovicích. Protože jsme tehdy měli s Martinem Křižovičem a Kájou Strašilem spousty sil a také jsme měli na kolech docela dost naježděno, rozhodli jsme se, že do Budějovic dojedeme z Brna s plně naloženými oři po vlastní ose. Také jsme tehdy plánovali přespání v u Evy Neureiterové v Jindřichově Hradci, kam jsme chtěli dorazit v devět večer. Jenže osud tomu chtěl, že v pátek 10. července stálo počasí za starou bačkoru, po poledni začalo lít jak z konve, udělala se zima a my jsme navíc cestou beznadějně zakufrovali někde u Dačic. Dvakrát jsme se dostali na stejné místo, do stoupání k nějakému hradu, jehož jméno jsem nikdy nezjistil. A asi ve 23:00 hodin jsme tehdy konečně dorazili do Telče, zmáchaní, špinaví a hladoví. Tak jsme na náměstí vlezli do hotelu U Černého orla, abychom se najedli. Když nás recepční uviděla, strčila nás za jakousi zástěnu vedle restaurace, odkud se linula hudba a také angličtina zřejmě mnohem lépe vypadajících hostů. O půlnoci jsme vyrazili z Telče, ale v kopci za Mrákotínem nás už opravdu začaly obcházet mráкотy a docházet poslední zbytky sil. Pamatuji si, jak jsme tehdy nocí šněrovali státní silnici zleva doprava, a bylo veliké štěstí, že provoz na silnicích byl v té době o poznání menší než dnes. Asi v jednu hodinu po půlnoci jsme už úplně vyštavení a zmoknutí přijeli do obce s příznačným jménem Studená a jako Jeníček s Mařenkou hledali světýlko v okně nějakého domu, na který bychom mohli zaklepat a poprosit o přespání. Autobusová zastávka, kam jsme se chtěli původně uchýlit pod střechu, byla totiž zamčená! To se vám nikde jinde nestane. Kdy naposledy jste viděli zamčenou zastávku? Ale tady byla! I zaklepali jsme na vrata u jediného světýlka, otevřela nám paní, a když nás uviděla, jak vypadáme, tak nás dovnitř pochopitelně nepustila, ale doporučila támhle v kopci hotel. V hotelu si nás také prohlédli a samozřejmě usoudili, že volný pokoj pro nás nemají, ale máme prý pokračovat dále do kopce a tam uvidíme stadión, na jehož kryté tribuně najdeme suché místo. Jenže na stadionu právě slavil místní fotbalový klub nějaké vítězství, nebo zapíjel prohru a navíc byly všude cedulky, že mimo sportovní utkání je zde přísný zákaz vstupu. Tak jsme čekali v křoví, až poslední notně znavení hosté odejdou, abychom se vkradli na tribunu, rozvěsili své mokré svršky po sedadlech a konečně zalezli do spacáků. Když jsem se ráno probudil, chodil pod tribunou nějaký hlídač s vlčákem, ale dělal, že nás nevidí. Tak jsme dělali, že spíme, a když odešel, odjeli jsme směr Jindřichův Hradec, kam jsme však nepřijeli v devět hodin večer, ale v devět ráno...

I letos máme od Studené jeden pozoruhodný zážitek. Když jsme si ve stoupání mezi Studenou a Strmilovem udělali krátkou přestávku, předjel nás po silnici náš hejtman a dál už jsme ho nedojeli a neviděli. Večer na briefingu nám potom prozradil, že vždycky odpoledne má nejvíce sil a my můžeme potvrdit, že mu málokdo stačí. Konec konců, projevílo se to také v Litomyšli. Je to možná typická vlastnost astronomů. Ráno se déle probouzí, zato odpoledne, večer a v noci jsou k neutahání. Pokud chceme našemu z božího dopuštění hejtmanovi příští rok v odpoledních hodinách stačit, měli bychom s Jájuškou více potrénovat.

Projeli jsme Strmilovem a potom zahnuli na pěknou vedlejší okresku vinoucí se čarokrásným krajem zvaným Česká Kanada přes Vlčici do Malého Ratmírova.

Jižní Čechy, nebo Rakousko, toť otázka...

Kdepak, toto je Česká Kanada. Vítejte u rybníka v Malém Ratmírově.

Protože na železniční zastávce čekala skupinka lidí na vlak, napadlo Jájušku, abychom se zde chvíli zdrželi a udělali radost našemu železničnímu nadšenci Iljovi Šínovi.

Se zpožděním asi 10 minut přijela od Nové Bystřice krásná supící a kouřící strojovna, vláček dráček. A další veliká náhoda byla, že měli úplně volný hytlák a tak nám vzali na palubu našeho dvouoře i Iljova monooře.

Parní mašinka přicouvala. Dle dokumentace byla vyrobena v roce 1958 a její domovské depo byla lesní trať v Rumunsku.

Nalodění.

Jízda parním vláčkem z Malého Ratmírova do Jindřichova Hradce byla moc hezká. Ilja nám udělal cestou zajímavou odbornou přednášku o specifikách úzkokolejné železnice. Naučil jsem se od něj například nový technický termín - úzkorozchodná kolej ve splývce s normální kolejí. Schválně, jestlipak víte, co to je?

Rozesmátý Ilja.

Rozesmátá Jájenka.

Jede jede mašinka, kouří se jí z komínka, jede jede do dále, veze samý rozesmátý...

Naše světočáry se navíc protínali se světočáry Evžena Brunnera a Melantricha Hynka Olchavy, kteří nám vydatně mávali na železničních přejezdech.

Koho to vidí mé bystré oči? Není to Evžen a Hyněk bez a na bujném oři?

Jede snad vlak mimo kolejnici? Kdepak, to je jen kolej ve splývce.

Během jízdy vláčku jsem si vzpomněl na anekdotu, kdy sedí u trati babička s nůží kleslí, odpočívá a jede kolem takovýto vláček. A průvodčí na ni volá – babičko, naskočte si, my vás svezem! A babička mu odvěti: Děkuji ti panáčku za pozvání, ale já spěchám!

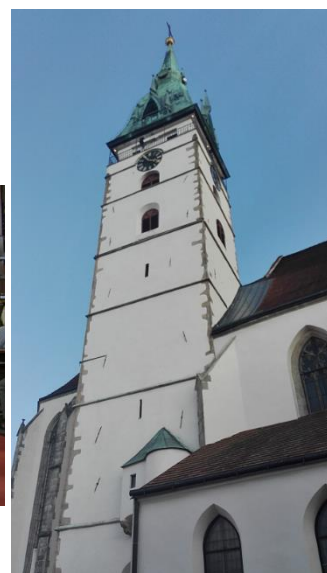
Vláček ukrajoval poslední desetikilometrový úsek naší dnešní etapy opravdu velmi pomalu a jen tak tak jsme stihli přednášku Vatikána Pavla Gábora „Velkolepý vesmír, hrozba nebo útěcha?“ Vatikán nám povídal o Vatikánské observatoři, její historii i současných aktivitách ve vědeckém výzkumu. Upoutala mne informace, že v Arizoně na hoře Mt. Graham provozuje tato observatoř Vatican Advanced Technology Telescope, vybavený spektroskopem s nejhustší mřížkou na světě! Po přednášce následovala velká diskuze. Já osobně mám z této přednášky zajímavý poznatek, že vesmír je z pohledu hluboce věřícího a nevěřícího člověka prakticky totožný. Všeobecně je uznávána představa, že vesmír má počátek a od té doby se vyvíjí dle přírodních zákonů. Rozdíl spočívá především v tom vesmírném čase nula, neboli velkém třesku, kdy věřící člověk uvažuje nad bohem stvořitelem, či chcete-li původním architektem, nebo myšlenkou, zatímco nevěřící přiznává, že neví. Že to možná všechno vzniklo spontánně samo od sebe... Ale tvrdit, že na počátku určitě žádný bůh nebyl, asi dost dobře není možné, bylo by to nepoctivé. Podobně jako kdybychom tvrdili, že kromě Země není nikde ve vesmíru žádný život, protože jsme ho neobjevili. Taková tvrzení jsou myslím pyšná a svědčí o malosti jejich autora. Věda a víra stojí vedle sebe a jsem přesvědčen, že se nejen nevylučují, ale vzájemně se doplňují. Jsou to dvě cesty, a i když sám jsem nevěřící, velice rád poslouchám úvahy chytrých lidí.

Stejně jako je nutné napojit a vyhřebelcovat koníka, tak je nutné také naši mašinku napojit a vymést.

V kostele byl příjemný chládek a přednáška byla perfektní.

Po přednášce jsme si pochutnali na dobré pizze v dobré pizzerii a potom už hajdy na briefing a potom hajdy do hajan.

Dětské hrátky s vodou na jindřichohradeckém náměstí.

Dobroty v pizzerii na náměstí.

Dobrou noc!

Sedmá etapa; sobota 4. 8. 2018

Nedokončená symfonie pro jeden tandem, dvě kola a čtyři nohy...

(Jindřichův Hradec – Třeboň)

(délka 46,30 km; max. rychlost 49,7 km/h; průměr 17,0 km/h)

Jájuška mě budí v 7:30 hodin. Klidně by stačilo i o půl hodiny později, ale alespoň je všechno v pohodě a není třeba pospíchat.

V 9:00 hodin byl naplánován sraz na opravdovém 15° poledníku, kde jsme sestavili živý obraz „Uvedení poledníku na pravou míru“. Místo u kostela, kde je v Jindřichově Hradci vyznačen 15° poledník, je totiž vyznačeno špatně asi o 100 metrů a dokonce ani směr není severojižní!

Dobré ráno pán susedko!

Jájuška - protisluneční válečník!

Odjééézd!

Falešný poledník.

Skutečný poledník se nachází před touto vstupní branou. Zde je náš živý obraz.

Potom jsme se s Jájuškou oddělili od hlavního balíku Ebicyklu a vydali se prozkoumat v těchto dnech již nepřístupnou jindřichohradeckou hvězdárnu. Naše GPS-ka nás po zadání hesla „hvězdárna“ nejprve dovedla k domu dětí a mládeže a potom k restauraci Hvězdárna, která však již naštěstí od opravdové hvězdárny nebyla daleko. Opět se ukázalo, že holt není nad grafitovou paměť a že GPS-ka je dobrý sluha, ale špatný pán.

Zde hvězdárna není.

Feynman by řekl: GPS-ko, to snad nemyslíte vážně!

U nás zůstane vždy až na druhém místě za papírovou mapou. Nakonec jsme tedy i navzdory GPS-ky opravdovou hvězdárnu objevili a vypadala jako zakletý zámek s kopulí zarostlý tak, že by se za něj nemusela stydět ani Šípková Růženka. Jsem docela zvědavý, co zde během následujícího dva a půl roku vznikne. Za tři roky, až bude Ebicykl opět plnit české luhy a háje, bude alespoň co porovnávat.

Jindřichovská
hvězdárna v houští.

Typuji, že Šípková Astrorůženka
dlí v kopuli.

Potom jsme se jali s Jájuškou stíhat peloton Ebicyklu a snažili jsme se, co nám síly stačily, čili jako v komunismu, každý dle svých možností. A nakonec naše společné úsilí slavilo úspěch. Dostihli jsme chvost pelotonu, našeho doktora a nemilosrdného samaritána Petra Lemeže s Janet. Určitě jeli poslední schválně a uvážlivě, aby mohli cestou křísit všechny ty odpadlé makače z předních pozic!

Jájuško přidej!
Pláží se za námi olgoj chorchoj!

Sběrný autobus ve formě nemilosrdného
samaritána a Janet Goodové, která je
zárukou, že konec dobrý, všechno dobré.

Soukromý zámček Jemčina.

Poklábosili jsme, pokochali se pohledem na pěkný lovecký zámček Jemčina a po dojezdu do Novosedel nad Nežárkou jsme ukončili naše společné Ebiputování s doktorem a Janet dvojitými velkými borůvkovými koktejly, až jsme se jich přepili!

A zde jsme se úplně přepili.

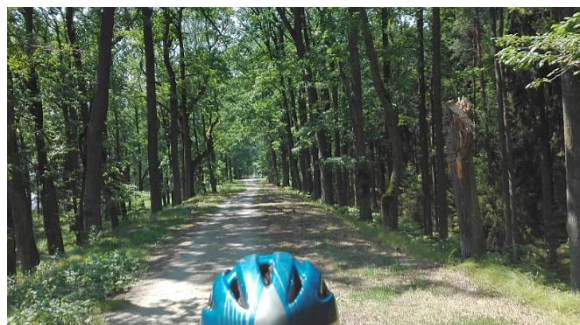
Bylo takové horko, až se roztékaly tekuté krystaly
v cyklocomputeru! Garmin snášel teplo lépe.

Vyjíždíme z borůvkových lesů mezi rybníky. Prý, komu se
nelení, tomu se zelení, ale rybníkáři by s tím nesouhlasili.

Doktor s Janet pokračovali potom dál po itineráři do Českých Budějovic a Včelné, zatímco my jsme zatočili na jih k cíli naší dnešní cesty – Třeboni, protože nám odtud v 16:00 hodin jede co? Protože nám odtud v 16:00 hodin jeden vlak! Lesy cestou k rybníku Rožmberku jsou plné borůvek, takže už víme odkud je jejich zdroj pro koktejly, ale po smršti borůvkových koktejlů v Novosedlech se už do nás ani nevešly! Křoviska všude vůkol obsypaná velikýma borůvkama a v lese to pod nohama úplně praštělo, jaké bylo sucho.

Projeli jsme překrásnou dubovou alejí na hrázi obrovitého rybníka Rožmberka. Rybám se ale ani zde moc dobře nežije, voda byla úplně zelená, takže ani my zde žádné rožmberské čachtando grandio nepodnikneme. No a potom už to byl do cílové Třeboně jen kousek. Koně, co se prý pasou okolo Třeboně, jsme nepotkali ani jednoho, ale zato jsme se u rybníka Svět sešli s naší vozovou hradbou, ukrývající jistě mnoho koníků pod kapotou. Sparing partnera našemu obětavému řidiči Jirkovi Krejsovi dnes dělal Sir Zdeněk Štorek.

Nádherná dubová alej na dlouhé hrázi rybníka Rožmberka.

U výpusti je také zeleno.

Vypaří se letos toto jihočeské moře, nebo ne?

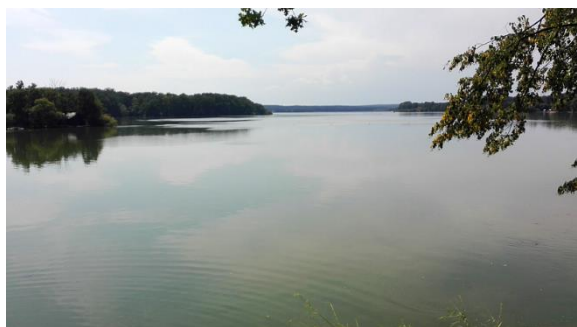
Tyto čtyři treboňské kapry spatří každý motorista, který projíždí Třeboní.

Nádherné opravené město. Jen ty kulové lampy jsou hezké a nenápadné pouze ve dne...

Většina motoristů Třeboní mine a to je velká škoda. Neví, o co přichází. Města na jihovýchodě Čech přežila třicetiletou válku téměř bez úhony a dnes je to poznat.

Kdepak jihočeské moře, toto je celý Svět.

Setkání s Ebicyklóny na kraji Světa.

Přejeli jsme ještě k vlakovému nádraží, kde jsme přeskládali batožinu v nákladovém prostoru hradby, abychom do ní mohli uložit našeho dvouoře. Moc děkujeme vozové hradbě za pomoc, o dopravu našeho dvoukola se stará prakticky každý rok a ani letošek nebyl výjimkou. Veliký dík patří především

našemu nebeskému hydromechanikovi Jirkovi Krejsovi i rotymajstrovi vozové hradby Honzovi Balíkovi za jejich laskavost a pomoc.

Na Třeboňském nádraží stál parní vlak připravený k odjezdu do Veselí na Lužnici. Nejen Šumava a Jindřichův Hradec provozují léto s párou. Nakonec jsme si ale v tomto vlaku zakoupili jen lahodný pivní mok a nechali ho ujet.

Parní vlak Českých drah do Veselí nad Lužnicí právě odjíždí.

Poslední zamávání od naší vozové hradby, odvázejícího našeho dvouoře a už jsme tu osaměli.

Krátit dlouhá chvíle ve vlaku se dá všelikerými způsoby. Ve vlaku může plynout čas mnohem rychleji než v autobusu.

Koleje ubíhají dozadu a za pár hodin budeme doma u našich myšiček.

Konec konců, to je na Ebi to nejkrásnější. Banda lidí, kteří jsou na sebe hodní, kteří si nezištně pomáhají a se kterými je prostě dobře pobejt. Kdyby se jednou celá naše planeta proměnila v jeden obrovský Ebicykl, bylo by to moc krásné a moc bych si to přál.

Velké Z.D.E.